

Sosialismin vastustajat ja sosialismin lopullinen voitto.

PORVARISTON VAALIVALHEET SAKSASSA

Omaksitunnoksi sanotaan niitten siveellisten määrysten yhteyttä yksinäisen ihmisen käsityksessä, joita joka aika jotenkin yleisesti tunnustaa yhteiselämässä korkeimmaksi ohjesäännökseen ja joiden mukaan kunkin omankin tunnustuksen mukaan pitäisi toimia. Mutta sangen usein ei näitä ohjeita noudateta, varsinkin jos oma valta-asema s. o. omat taloudelliset edut ovat vaarassa. Kun siis kaksi suurta maailmankatsantoa törmää yhteen ja taistelu käypi toisen tai toisen olemassaolosta, on aina aivan yleinen ilmiö, että se, joka on joutumaisillaan alakynteeseen, turvautuu apukeinoihin, joita siveelliseltä kannalta yleensä ei hyväksytä. Näin oli asian laita kun porvaristo kukisti feudaalivallan ja samoin menettelee nykyään porvaristo taistellessaan uutta, parempaa maailmanjärjestystä, sosialismia vastaan.

Sosialismia on syystä sanottu kansainväliseksi. Tätä johtuu myös, että taistelu sitä vastaan niin ikään on muodostunut kansainväliseksi, siinäkin merkityksessä, että epäsiveellisetkin taistelukeinot melkein kaikkialla ovat aina samat. Sangen yleinen on sen takia esim. *valheen* käyttäminen sitä vastaan koko sivistyneessä maailmassa, etenkin missä sosialismi on päässyt suurrempaan valtaan ja mahtavuuteen, kuten esim. Saksassa. Sosialidemokratia kasvoi Saksassa *neljänneksen vuosisadan kuluessa*, — mikä pieni ajanjakso kansan elämässä! — huimaavalla vauhdilla. Yleinen äänioikeus tuotti sille v. 1871 124,655 ääntä, 1874 351,952,

1877 493,288, 1878 (kun lannistava sosialistilaki säädettiin) 437,158, 1881 311,961, 1884 549,990, 1887 763,128, 1890 (jolloin täytyi lakkauttaa mainittu laki, kun sen tarkoitusta ei saavutettu) 1,427,298, 1893 1,786,738, 1898 2,107,076, 1903 3,010,771, 1907 3,258,968. 1907 v. vaalissa saivat Saksan sosialidemokratit tosin vaali-piirien epäedullisen jaon kautta, huolimatta lisääntyneestä äänimäärästä, vaan 43 edustajaa, kun niitä sitä ennen oli 81; mutta aina vuoteen 1903 oli edustajienkin luku melkein tasaisessa nousussa. Voidaksensa tukkia tämän sosialistitulvan kansan lakia säätävään eduskuntaan on Saksan porvariston täytynyt, kun muut keinot eivät ole auttaneet, turvautua etupäässä *valheisiin*: porvarit ovat ruvenneet runsain määrin levittämään vastustajistaan kaikenmoisia valheellisia, vieläpä hyvinkin likaisia syytöksiä siinä toivossa, että tällä keinolla ainakin jotain voitettaisiin — "valehdelkaa, valehdelkaa, aina siitä jostain tulee", sanoo ranskalainen sananlasku — etupäässä niitten seassa, jotka eivät vielä olleet ottaneet valtiolliseen elämään osaa. Ja tämä jalo harrastus onnistuikin melkoisessa määrässä. V. 1903, jolloin sosialidemokratia saavutti suurimman siihen astisen voittonsa ja koko porvaristo ällistyi pelosta, perustettiin "valtakunnanliitto sosialidemokratiaa vastaan", jonka esimieheksi valittiin kenraali Liebert ja joka sai jonkunlaisen siunauksen itse valtiokanslerilta. Tämä liitto rupesi toimimaan *pääasiallisesti valheen perustuksella*, niin saastaisilla keinoilla, että "keskusta", Saksan mahtavin porvaripuolue eduskunnassa ei rohjennut julkisesti ryhtyä sitä kannattamaan ja itse sosialistisyöjä Max Lorenz väitti sen toiminnan täytyy viedä suuriin siveellisiin ja valtiollisiin vaurioihin valitsijajoukon ja Saksan kansan keskuudessa". —

Saksan porvariston päävaltteja sosialisteja vastaan*) on aina ollut se, että nämä vastustavat "hyviä ja

*) Seuraava esitys perustuu pääasiallisesti parin saksalaiseen se-lontekoon tästä asiasta. Ollis suotavaa, että koottaisiin yhteen kir-
jaan kaikki porvariston vaalivalheet julaistavaksi joka maassa.

hyödyllisiä reformilakeja”. He ovat tosiaan äänestäneet Saksan kuuluisia vakuutuslakeja, ammattituomiolakia (Gewerbegericht) vieläpä 1900 vuoden suurta yleistä lakikirjaa (Bürgerliches Gesetzbuch) vastaan. Mutta sen he ovat tehneet, kun oikeisto aina tässä pistää näihin hyödyllisiin reformilakeihin niin paljon “valtiota ylläpitäviä aineksia”, että sosialistit eivät katsoneet voitavansa sulattaa niin paljon kuin tarjottiin. Tämä riippuu aina harkinnasta. Huomioon on kuitenkin otettava, että Saksan sosialistit *aina ovat tahtoneet* asianomaisia lakeja, ovat luonnoksiin tehneet päteviä korjauksia sekä *aina* äänestäneet todellisesti lakeja parantavien lisäkorjausten puolesta. Kuvaava on tässä suhteessa varsinkin tapaturmavakuutuslain synty. Jo v. 1871 vaati Bebel valtiopäivillä, jossa silloin istui vaan 2 sosialidemokratia, että työnteettäjän tulee maksaa täysi korvaus työntekijänsä kärsimistä tapaturmista. Porvaristo julisti silloin yhdellä suulla, että semmoisilla ehdotuksilla ei saa herättää työväestön vaateliaisuutta. V. 1878 sääsi Bismarck tunnetun sosialistilain; mutta kohta sen jälkeen huomasi hän, ettei työväelle voinut tarjota vaan kiviä leivän sijasta ja keisariatentaattien johdosta täytyi sille myös antaa jotain “positiivista”. Hallitus laittoi tapaturmavakuutusehdotuksen, mutta — porvarit hylkäsivät kaksikin semmoista, kunnes saivat kolmannen mielensä mukaan, jonka taas sosialistit hylkäsivät. Ja nyt kiljuttiin, että sosialistit hylkäävät hyviä ja hyödyllisiä reformilakeja! Eiköhän jossain muussa maassa tehdä samoin? Samalla tavalla syytetään Saksan sosialisteja “oikeutettujen verojen hylkäämisestä”, kun eivät porvarit niitten yhteydessä suostuneet suola-, sokuri- ja tupakkaveron poistamiseen! Saksankin sosialistiedustajat tietävät kuitenkin vallan hyvin, että jokainen voitto, vaikka se ei olisikaan täydellinen, tekee köyhälistön yhä kykenevämmäksi uusia voittoja saavuttamaan.

Saksalaisen porvariston lempisyytöksiä vaalitulaisuuksissa on se, että sosialidemokratia hävittää uskonnon ja siveellisyyden, että sosialidemokratit heikontavat oikeudentunnon, pettävät isänmaansa, hajottavat perhet-

tä ja avioliittoa, tahtovat poistaa yksityisomaisuuden ja puolustavat omaisuuden jakoa, ovat sivistyksen vihollisia, järkyttävät keskiluokan ja talonpoikaissäädyn asemaa — sanalla sanoen edistävät kaiken olemassa olevan hävitystä ja pyrkivät Pariisin kommunin oloihin. Kävisi liian pitkälle, jos rupeaisi kaikkia näitä syytöksiä — mikä on helppo asia — joutaviksi ja perusteettomiksi näyttämään. Ainoastaan muutamia huomautuksia. Saksan sosialistien joukossa on suorastaan kristinuskon kannalla olevia ihmisiä. Eräs semmoinen, vieläpä itse pappi lausuu: "Jo varhain huomasin minä, että minun uskonnollani ei ollut mitään arvoa, ellei se muuttaisi yhteiskuntaa, ellei se jo tässä maailmassa hankkisi onnea. Niin olen minä ymmärtänyt raamatuni ja Kristukseni". Ja jumaluusopin tutkija, prof. Sohm on väittänyt: "Syvien rivien viha kristinuskoa, Kristusta ja papistoa vastaan, viha, joka pappien työtä niin suuresti vaikeuttaa, on seuraus kristillisen valtion aatteista". Varsinkin syytetään sosialismia valapattoisuuden suosimisesta aivan ilman todistuksia; päinvastoin rehoittaa tilastollisten numeroitten mukaan valapattoisuus enimmäin niissä seuduissa, joissa sosialismi on vähimmän levinnyt. Oikeuslaitosten halveksumiseen on porvaristo itse syyppää. Eräs Preussin oikeusministeri on julistanut periaatteeksi oikeuden alalla: "Jos kaksi tekevät samaa, ei se sittekään ole sama", toisin sanoen: sosialisti on tuomittava koko ajatussuunnan ja valtiollisen toiminnan perusteella. Saksan lainoppineet itse ovat sen takia suuressa määrin tulleet siihen vakaumukseen, että varsinainen kansa hyvin laajalti on kadottanut luottamuksensa valtion oikeudenhoitoon. Eikä tämä luottamus suinkaan kasva siitä, että monasti koko sosialistipuoluetta syytetään jonkun *yksityisen yhtiöpään* rikoksista, olkoon tämä sitten sosialismiin kuuluva tai sen ulkopuolella. Kun esim. Hödel, joka oli Stöckerin puoluelainen (siis *kristillismielinen* (!) mies) ja sosialismin vastustaja teki murhayrityksen Saksan keisaria vastaan, käytti Bismarck tätä tapausta sosialistilain säätämiseksi: koko Hödeljuttu näyttää muuten

olleen Bismarckin provokatsioonitemppuja, kuten Liebknecht valtiopäivillä väittikin. Kun sosialistit eivät suostu budgetin hyväksymiseen, syytetään heitä isänmaan pettämisestä, vaikka eivät tahdo myöntää varsinaisen kansan taskuista varsinkin välillisten verojen muodossa koottuja varoja etupäässä yläluokan etujen pönkittämiseksi ja joutaviin menoihin, hyvin tietäen, etteivät he yksin voi estää valtiobudgetin hyväksymistä. Historia osoittaa muuten, että porvarit itse monasti ovat tehneet samoin. Sama syytös langetetaan, kun eivät sosialistit anna miljooneja sotatarkoituksiin tahi chauvinistisiin yrityksiin, mutta kiivaasti ovat porvarit vastustaneet sosialisteja, kun he ovat tahtoneet korottaa sotilaitten palkkoja ja eläkkeitä tahi suojella heitä Saksassa niin tavallisia sotilasrääkkäyksiä vastaan. Mutta *isänmaallisuutta* on porvariston mielestä kyllä se, että huonoilla elämänehdoilla pakotetaan tuhansia kansalaisia muuttamaan maasta (niitten rinnalla, jotka vapaaehtoisesti menevät), että korkeilla suojelustulleilla vilja ja liha kallistuvat muutaman agraarikoplan hyväksi ja että suuri joukko muitakin yläluokkalaisia saapi rikastua kansan enemmistön kustannuksella. Ja melkein naurettava on syytös perhe-elämän ja avioliiton hävittämisestä, kun työnteettäjien voiton lisäämiseksi vaimo on pakotettu miehen alhaisen palkan takia myöskin menemään kodista jättäen pikku lapset vähä suurempien hoitoon — jotenkin varttuneitten lasten täytyy niinkään niin varhain kuin suinkin mennä "tienaamaan" Grotte-myllyyn. Yksityisomaisuuden hävittäminen sosialistien puolelta on tietysti paljasta lorua: jokainen saa kuluttaa mitä voi ansaita sosialistivaltiossakin, mutta ei kasata mitään pääomaksi. On laskettu, että, jos koko vuoden kansallistulot eri maissa jaettaisiin *kaikille* kansalaisille, saisi joka viisihenkinen perhe Saksassa 2,275 Smk., Ranskassa 4,000 ja Englannissa 4,460. Jako, jota sosialistit eivät kannata, ei siis antaisi niinkään hullua tulosta. Keskiluokan ja talonpoikaissäädyn hävittämistä eivät sosialistit myöskään kiiruhda, väittävät vaan, että ainakin edellinen häviää suurkapitalismin vai-

kutuksesta, joka siis on sen varsinainen vihollinen. Ja sitte ovat sosialistit Saksassa muka kaiken olemassa olevan mullistajia. Hyvin sattuvasti on Engels tähän huomauttanut, että samallinen mullistuspuolue olivat aikoinaan kristinuskon puoltajat, jotka eivät tunnustaneet keisarin tahtoa korkeimmaksi laiksi, *sotilaina eivät totelleet esimiehiään*, jos vaadittiin jotain heidän vakuumustaan vastaan sotivaa; erikoislakeja säädettiin kristittyjä vastaan ja kaikki loppui vihdoin siihen, että — keisari Konstantinus julisti kristinuskon koko valtakunnan uskonnoksi! Näin päättyi tämä kapina olevia oloja vastaan!

Sangen yleinen on Saksan vaaleissa porvariston syytös, että sosialistiset "agitaattorit" elävät työväen kustannuksella ja hiellä ansaituista pienistä tuloista. Ainakin tämän tempun pitäisi muka tepsä! Mutta sangen järkevästi huomauttaa sosialisteja vastustava pappi Naumann, että yleensä sosialismi palkkaa virkailijansa liian huonosti: huonoilla palkoilla saadaan vaan huonoja virkailijoita, sillä ei mikään into pysy lannistumatta, jos aineellinen pohja on kovin huono. Ja kuitenkin ovat nämä agitaattorit monella tavalla osoittaneet, että he katsovat palvelevansa korkeata, pyhää asiaa, johonka eivät suinkaan rahansaannin takia ole ryhtyneet. — Lempilause on myöskin, että luottamustoimiin on pantava "todellisia työmiehiä" eikä "herroja", varsinkin kun porvaristo tietää, että kysymyksessä olevaan toimeen joskus ei ole sopivia edustajia varsinaisen työväen luokasta saatavissa. Mutta kun porvarit valtansa pönkittämiseksi perustavat työväenjärjestöjä, menettelevät he aivan toisin: johtokuntiin ja muihin luottamustoimiin asetetaan enemmistöksi "herroja" ja vaan silmän pilkkeeksi pari varsinaista työmiestä, joihin voi ehdottomasti luottaa.

Sosialisteja moititaan ankarasti siitä hirmuvallasta, jota he muka harjoittavat "työhalullisia" vastaan, jotka käyvät hävittämään kaikki järjestyneen työväestön ponnistukset parempien elämänehtojen saavuttamiseksi ja rikkovat työväen yhteistunteen, solidaarisuuden, ja tästä

“terrorismista” levitetään mitä valheellisimpia liiotte-
luja; mutta työnteettäjien sosialistivainosta ei tietysti
puhuta mitään. Melkoinen pitäisi päinvastoin työnteki-
jään kiitollisuuden työnteittäjiä kohtaan olla, varsinkin
niistä uhrauksista, jotka he saavat kärsiä kuuluisan työ-
väenvakuutuksen johdosta: tämä on pätevän laskun
mukaan noin 10 penniä (!) päivässä jokaisesta työmie-
hestä.

Lukematon on muuten valheellisten vaalijuttujen
luku. Erityisistä syistä mainittakoon vielä yksi. Eräs
porvarilehti tiesi v. 1907 kertoa, että Geran olutpanimo
oli Geran kaupungin sosialistijohdon kanssa tehnyt so-
pimuksen, että panimo jokaisesta hehtolitrasta, joka
nousee 14,000 yli, maksaa 2½ Smk. puoluekassaan, jos
puoluejohto takaa, että työväestö juopi ainoastaan pani-
mon olutta. Koko jutussa ei ollut *mitään perää*, se oli
aivan todistamaton.

Mielihyvällä levittää porvaristo valheitansa sosia-
listien merkkimiehistä: esim. Bebelistä väitetään, että
hän elää komeasti sveitsiläisessä huvilassa; tästä huvi-
lasta, joka on aivan yksinkertainen, annetaan kuvana
erään paljon komeamman naapurihuvilan kuva!

Ja ehtimiseen jauhetaan vanhat laulut sosialidemok-
ratiin hajaantumisen ja rappeutumisen. Selvä on,
että suuressa liikkeessä täytyy olla eri vivahduksia,
ompa hyväkin, ettei liike kangistu kaavamaisuuteen, jo-
ka on kaiken eloisuuden kuolema; myönnettävä muuten
on, että tässä piileekin suuri vaara, joka ei ole hal-
veksittava; mutta toivottava on toiselta puolelta että
vielä edelleenkin, Nürnberg-päivienkin jälkeen yhteinen
suuri aate pitää hajanaiset ainekset riittävästi koossa
saman ylevän päämäärän saavuttamiseksi.

Sosialismin mustaaminen, varsinkin vaalien aikana
kaikenmoisilla valheilla on käynyt Saksan porvariston
keskuudessa aivan tavalliseksi. Mutta porvarilliselta-
kin taholta, sen selvänäköisemmiltä jäseniltä saapi Sak-
san sosialidemokratia välistä tunnustustakin, enkä voi
olla esittämättä tässä muutamia semmoisia lausuntoja.
Prof. Ad. Wagner lausui jo v. 1895 (Die akad. Natio-

nalek. u. Soz. siv. 27): "Miehiä, kuten Rodbertus ja Marx, niinkuin myöskin Engels ja itse F. Lassalle, ei tule käsittää yksin agitaattoreiksi, eikä yksin "dilettanteiksi", vaan ensi luokan kansantaloudellisiksi ajatteloiksi, joista tässä suhteessa kansamme voi ylpeillä, kuten niin monesta filosofista, joiden oppi ei ole ollut niinkään vaaraton". Ja prof. Schmoller sanoo: "Minun täytyy tunnustaa, että, vaikka en hyväksy sosialidemokratian harhaoppia, niin tervehdin ilolla työväen edistymistä sivistyksen, terveyden ja kulttuurin hyväksi. Lausun suoraan, että minä persoonallisesti suuresti kunnioitan useimpia sosialidemokratiaa johtajia". Ja eräs kolmas prof. huudahtaa: "Eikö näistä "tovereista" suureksi osaksi riipu Saksan tulevaisuus? ... Me näemme vain joukkojen vihaa ja katkeruutta emmekä sitä suurta ja mahtavaa, joka niissä piilee. Ja kuitenkin täytyy minun myöntää, että kiivaimpien sosialististen edustajain ivanaurussa valtiopäivien viimeisissä keskusteluissa olen huomannut enemmän saksalaista voimaa ja kansallista rohkeutta, kuin järjestyspuolueitten kaikkien puhujien epäsuorissa käänteissä". Ja itse tuo tunnettu valtiosihteeri kreivi Posadowsky lausui v. 1906: "Porvarillinen yhteiskunta ei tule voittamaan sosialidemokratiaa suurilla sanoilla; jos se sen voisi, olisi se jo aikoja sitte voittanut. Porvarillinen yhteiskunta kärsii suuresti sosialidemokratian iskuista. Mutta me emme saa unohtaa, mistä kaikesta me saamme kiittää sitä. Että joku määrä sosialista ja sosialipoliittista intressiä Saksassa on eloon herännyt ja vähitellen tullut yhteisomaisuudeksi, siitä saamme pääasiallisesti kiittää sosialidemokrateja".

Ja Saksan sosialidemokratia tulee, kuten muittenkin maitten, kulkemaan eteenpäin mahtavassa voittokulkueessa, huolimatta kaikista mustaamisista ja kaikesta vaiuonnoisesta.

Raatajan Joulu 1908.